

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1924.-ΕΤΟΣ 6^{ον}ΑΡ. 271

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 12 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ δρ. 50.— Ἑξάμ. δρ. 25
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > Φρ. 50.— > Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλο-
γραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξεις δι' ἑλίου. Διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

◻ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ◻

ΥΨΙ ΠΛΕΕΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ
ΜΙΑΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΖΗΛΕΙΑ
Αγαπή μου ROMÉO

Διάβασε το Σα δισμό σου στη παρα-
μένη Σφαιρα και θάματα πολύ υποχρεω-
μένους μαζί σου αν έχεις την καλοσύνη να
μου εξηγήσεις πώς και έχω τίνον αιώτων γεν-
νάται η ζήλεια εις ένα εραστή καθώς και
πώς νομίζετε ότι κή κοινοτάτη αυτή ιστορία
δεν έχει τίποτε το κοινό με τον έρωτα ο
Διός σου Γιώργος Ν.

Ο φίλος αναγνώστης με αναγκάζει δηλα-
δή να επανέλθω εις θέμα που εξήγησα στο
παρασμένο φύλλο. Δέν διάταξο όμως να επα-
γλώ και το ναύα αυτό όχι με λίγην εξα-
γρησιαν καθόσον κάθε νέος ανάγκη να μάθη
να εξηγή όλα τα ψυχολογικά φαινόμενα της
αγάπης για να συνηθείση να την αντιμεώ-
βαντα οποία πράγματα είναι και ο έρωας νόμιμη
αποτελή για αυτόν ένα πρόβλημα φοβερόν και
δυσλόγητο.

Κ' εν πρώτοις, αγαπή μου φίλε, η ζήλεια
δέν γεννιέται στον έρωτα. Προϋπόθεσις αὐ-
τόν και πριν ακόμη γίνη εραστής, την είχε
μέσα στο αίμα του. Όπως υπάρχουν άνθρωποι
που γεννιούνται με κάποιο μικρόβιο μέσα
στο αίμα τους έτσι γεννιούνται άλλοι με το
μικρόβιο τη; ζήλειας. Έτσι η ζήλεια δέν γεν-
νιέται, υπάρχει και καλλιέργηται αναλόγως
των ψυχικών διαθέσεων του εραστή, της
κοινωνικής του θέσεως και της μορφώσεως
του. Η μορφωσις εξαιρετική είναι ο θανα-
τισμος έχθρας της ζήλειας. Δέν αποκλείεται ο
ένας μορφωμένο να ζηλεύει, ζήλεύει όμως με
τέτοιο τρόπο που δέν άφνει την ζήλειαν
του να εκδηλωθι. Έτσι το πάθος αὐτο μπο-
ρεί να του προσβήνι απόκο οσώτερον κακό,
δέν εκδηλώνεται όμως και συνεπώς δέν κα-
θίσταται επ βλαβος γά τους άλλους και ίδιος
για την ερωμένη του.

Ας έλθουμε τώρα στους άμορφωτους,
στους κοινούς ανθρώπους που, οσάκις ερωτεύ-
ονται, θεωρούν την ερωμένη των τελείαν έ-
διοκτησιαν των και την μεταχειρίζονται άκα-
νούοντες πάντοτε εις την φωνην το ένοσίου.
Η ζήλεια των ανθρώπων αυτών για να εκδηλωθι
με όλην τον έρωτα φωνάζει δέν είναι άκαρπια
να προσπαθήσουν να προσβάλλουν αὐτά.
Εκδηλώνεται πάντοτε, ακόμα και όταν δέν
υπάρχει αίτια. Ζηλεύουν μόνον διότι εγεννή-
θησαν με το πάθος της ζήλειας διότι θέσ-
σονται μορφώσεως και δέν είναι εις θέσιν
να αντιμετωπίσουν κάποτε που βαδίζουν. Ρωτή-
σατε ένα από τους εραστής αυτους:

— Διατί, φίλε μου, ζήλεύεις;

— Αν θέλω, να σας απαντή η ελικρινώς, θα
σας πη τότε:

— Δέν ξέρω γιατί.

— Πήτε του άνοιχτο:

— Αλλά η ερωμένη σου είναι πιστή, είναι
το ύποδειγμα της τρυφεράς και της στοργικής
γυναίκας. Σου έδωσε τα πάντα. Δέν ζη παρ
για σένα.

— Το έρωτα, θα σας απαντήση, αλλά την
ζηλεύω, διότι δέν μπορώ να μην την ζηλεύω.

— Εν ταύτη περιπτώσει οσφιστέρας εξηγί-
σαι, αγαπή μου φίλε, για το ζήτημα αὐτο
μη ζητήσεις από μένα. Αποταναθήτε πλέον
στους ψυχιάτρους, στους βιολόγους, στους
νευρολόγους αν θέλατε.

— Οσον άφορῶ τώρα την δευτέρα σας ερω-
τησιν θα βρωτε πολλάς επιστημητικας άπαν-
τησεις αν ξαναδιαβάσετε, πολύ προσοχτικώτε-
ρα, το Σαδισμό μου.

ROMÉO

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΥΧΩΛΟΓΩΝ 1934

Κάθε έγκρισις δραχ. 2.

Εγκρίνονται: Αποκόμος, Αθηονάκι,
Κορδελισοπούλα, Μοχαράκι, Μενξές, Μα-
ραμένο μενεξές, Σουριανό διαβολάκι, Γισου-
ζέλ Χανούρ, Ζωσέτα, Κρίνος, Ναδίνα, Πλα-
τανικός Έρως, Περιγηγιής, Φωταρά μάτια,
Χρυσόλευκη.

— Επὶ τέλους, συνταγματάρχα μου, του
λέγει με ύφος γλυκύτατον η κ. Μ., κύπτουσα
έλαφρως την κεφαλήν και λαμβανουσα στά-
σιν, η όποια ήδύνατο να προκαλέση σασσο-
ρσων ηλεκτρικών ρευμάτων εις το σώμα του
κ. συνταγματάρχου, έστο και αν ακόμη η το
άπαστρατός.

— Να πού ήλθα, κάνει ο συνταγματάρχης.
— Αυτή όμως είναι η τρίτη πρόσκλησις.
— Έχετε δικιο. Αυτο το καθαραιμένο τα
ύπουργισιν... Εὐτυχώς που καθάρθασα να
έλθω σήμερα. Πώς με βρίσκετε, αγαπήτη
μου.

— Α, να... δέν είχα παρατηρήσει.. Έτσι
ντά... Μα πώς ξαναγεννιόντες είσι. Βλέπω
ξυριστας και το μυστακί σας.

— Τι να έκανας Είπα: αφού η αγαπήτη κ.
Μ., φαίνεται ανευρισμένη ύστερα από κάθε
φιλήμα μου, άναγκη ν' άποδοθι στο μυστακί
μολ η αίτια του κακού. Και τόβγαλα από
τη μέση.

— Όλα αυτά για μένα... Α, συνταγματάρ
χα μου, είσθε ίππετικώτατος... Σας αγαπο
τρέλλω.

— Επιστρέψατέ μου να φανταζομαι όλλιον
παρισωμένην την αγαπήτη σας;

— Γιατί;

— Διότι εξακολουθετε ακόμη να μου μιλά-
τε εις τον πληθυντικόν.

— Αλλά κ' έπει; το ίδιο κάνατε...

— Ω, όταν οσάοτε το παράδειγμα έσεσις.
— Δοκίον όριστε: Μπουλιόκις μου, πώς σου
φαίνεται αὐτο το Ρωσιστά;

— Αλλά υλοθετώ πως δέν εφόρσες ποτέ
σου όσχημα.

— Όχι, όχι, θέλω να μου πη; ειλικρίως για
το σημερινό.

— Θαύμα.

— Και η γκαρντινούρ;

— Ποίημα.

— Και ο χωματισμός;

— Αίγλη.

— Θα σου έρσες να το φορώ κάθε φορά
που θάρσσαι;

— Ο συνταγματάρχης ήθελε ν' άπαντήση ει-
λικρινέστατα και να πη στην κ. Μ.:
— Θα προστιμούσα, κυρία μου, κάθε φορά
που θάρσσαι να μη φορούσαι τίποτα.
Δέν το είπε όμως. Αρκέστηκε μόνο ν' ά-
παντήση.

— Θέλει και ρόδιμα;

— Δυστυχώς όμως δέν θα μπορούσο.

— Γιατί;

— Γιατί, γιατί... δέν είναι δικό μου. Είναι
μιάς φίλης μου. Της το εξήτησα να το φορέ-
σο για να μου πη; αν θέσουεν ευχαριστήμη-
τος ναφτανια κ' έγω ένα ίδιο.

— Και βραίνα.

— Δοκίον, αγαπή μου, με δύο χιλιάριχα
θα το έχω σο τρέζις μέρες. Σου φαίνεται άκοι-
βά; Είμαι βραβια πώς θα μου τα δώσης. Δέν
είμμεθα πλέον έμεις ένοι.

— Φεύγοντας ο συνταγματάρχης εδοκίμητο:
— Αν δέν της ζητούσα να καταργήση τον
πληθυντικόν ίσως να μη μ' άδειάζε το πορ,
τοφίλι αὐτή η γκαρντά.

ΟΤΑΝ ΜΙΑΟΥΝ ΣΤΟΝ ΕΝΙΚΟ

Δύο έλαφρά κτυπήματα άκούονται στην
πόρτα του σαλονιού της κ. Μ. Η ζίζι ή κ. Μ.,
στην όποια, ως φαίνεται, ήσαν γνωρίμα
τά κτυπήματα αυτά, σηκώνεται και άνοίγει
την πόρτα. Ο συνταγματάρχης κ. Ρ. παρο-
σιάζετα.

— Επὶ τέλους, συνταγματάρχα μου, του
λέγει με ύφος γλυκύτατον η κ. Μ., κύπτουσα
έλαφρως την κεφαλήν και λαμβανουσα στά-
σιν, η όποια ήδύνατο να προκαλέση σασσο-
ρσων ηλεκτρικών ρευμάτων εις το σώμα του
κ. συνταγματάρχου, έστο και αν ακόμη η το
άπαστρατός.

— Να πού ήλθα, κάνει ο συνταγματάρχης.
— Αυτή όμως είναι η τρίτη πρόσκλησις.

— Έχετε δικιο. Αυτο το καθαραιμένο τα
ύπουργισιν... Εὐτυχώς που καθάρθασα να
έλθω σήμερα. Πώς με βρίσκετε, αγαπήτη
μου.

— Α, να... δέν είχα παρατηρήσει.. Έτσι
ντά... Μα πώς ξαναγεννιόντες είσι. Βλέπω
ξυριστας και το μυστακί σας.

— Τι να έκανας Είπα: αφού η αγαπήτη κ.
Μ., φαίνεται ανευρισμένη ύστερα από κάθε
φιλήμα μου, άναγκη ν' άποδοθι στο μυστακί
μολ η αίτια του κακού. Και τόβγαλα από
τη μέση.

— Όλα αυτά για μένα... Α, συνταγματάρ
χα μου, είσθε ίππετικώτατος... Σας αγαπο
τρέλλω.

— Επιστρέψατέ μου να φανταζομαι όλλιον
παρισωμένην την αγαπήτη σας;

— Γιατί;

— Διότι εξακολουθετε ακόμη να μου μιλά-
τε εις τον πληθυντικόν.

— Αλλά κ' έπει; το ίδιο κάνατε...

— Ω, όταν οσάοτε το παράδειγμα έσεσις.
— Δοκίον όριστε: Μπουλιόκις μου, πώς σου
φαίνεται αὐτο το Ρωσιστά;

— Αλλά υλοθετώ πως δέν εφόρσες ποτέ
σου όσχημα.

— Όχι, όχι, θέλω να μου πη; ειλικρίως για
το σημερινό.

— Θαύμα.

— Και η γκαρντινούρ;

— Ποίημα.

— Και ο χωματισμός;

— Αίγλη.

— Θα σου έρσες να το φορώ κάθε φορά
που θάρσσαι;

— Ο συνταγματάρχης ήθελε ν' άπαντήση ει-
λικρινέστατα και να πη στην κ. Μ.:
— Θα προστιμούσα, κυρία μου, κάθε φορά
που θάρσσαι να μη φορούσαι τίποτα.
Δέν το είπε όμως. Αρκέστηκε μόνο ν' ά-
παντήση.

— Θέλει και ρόδιμα;

— Δυστυχώς όμως δέν θα μπορούσο.

— Γιατί;

— Γιατί, γιατί... δέν είναι δικό μου. Είναι
μιάς φίλης μου. Της το εξήτησα να το φορέ-
σο για να μου πη; αν θέσουεν ευχαριστήμη-
τος ναφτανια κ' έγω ένα ίδιο.

— Και βραίνα.

— Δοκίον, αγαπή μου, με δύο χιλιάριχα
θα το έχω σο τρέζις μέρες. Σου φαίνεται άκοι-
βά; Είμαι βραβια πώς θα μου τα δώσης. Δέν
είμμεθα πλέον έμεις ένοι.

— Φεύγοντας ο συνταγματάρχης εδοκίμητο:
— Αν δέν της ζητούσα να καταργήση τον
πληθυντικόν ίσως να μη μ' άδειάζε το πορ,
τοφίλι αὐτή η γκαρντά.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ελήφθησαν έπιστολαί μη άνήκουσαι
εις ενόικιασας θυρίς εν' όνόματι Πα-
ναγιώτας Δ. Μα κότ, μιάς Αναγνωστρίας,
Τρέσκας, Ρ.Ρ.Ρ., Φούλας, Βαρβικιάν, Ζέ-
φρουο, Λυδας, Βιργινίας Ζόχου, Άντας,
Άγοροκόριτσου, Προσφυγοπούλας, Κόκ-
κινης Παντιέρας, Πιπιτσιούλας.

— Επὶ τέλους, συνταγματάρχα μου, του
λέγει με ύφος γλυκύτατον η κ. Μ., κύπτουσα
έλαφρως την κεφαλήν και λαμβανουσα στά-
σιν, η όποια ήδύνατο να προκαλέση σασσο-
ρσων ηλεκτρικών ρευμάτων εις το σώμα του
κ. συνταγματάρχου, έστο και αν ακόμη η το
άπαστρατός.

— Να πού ήλθα, κάνει ο συνταγματάρχης.
— Αυτή όμως είναι η τρίτη πρόσκλησις.

— Έχετε δικιο. Αυτο το καθαραιμένο τα
ύπουργισιν... Εὐτυχώς που καθάρθασα να
έλθω σήμερα. Πώς με βρίσκετε, αγαπήτη
μου.

— Α, να... δέν είχα παρατηρήσει.. Έτσι
ντά... Μα πώς ξαναγεννιόντες είσι. Βλέπω
ξυριστας και το μυστακί σας.

— Τι να έκανας Είπα: αφού η αγαπήτη κ.
Μ., φαίνεται ανευρισμένη ύστερα από κάθε
φιλήμα μου, άναγκη ν' άποδοθι στο μυστακί
μολ η αίτια του κακού. Και τόβγαλα από
τη μέση.

— Όλα αυτά για μένα... Α, συνταγματάρ
χα μου, είσθε ίππετικώτατος... Σας αγαπο
τρέλλω.

— Επιστρέψατέ μου να φανταζομαι όλλιον
παρισωμένην την αγαπήτη σας;

— Γιατί;

— Διότι εξακολουθετε ακόμη να μου μιλά-
τε εις τον πληθυντικόν.

— Αλλά κ' έπει; το ίδιο κάνατε...

— Ω, όταν οσάοτε το παράδειγμα έσεσις.
— Δοκίον όριστε: Μπουλιόκις μου, πώς σου
φαίνεται αὐτο το Ρωσιστά;

— Αλλά υλοθετώ πως δέν εφόρσες ποτέ
σου όσχημα.

— Όχι, όχι, θέλω να μου πη; ειλικρίως για
το σημερινό.

— Θαύμα.

— Και η γκαρντινούρ;

— Ποίημα.

— Και ο χωματισμός;

— Αίγλη.

— Θα σου έρσες να το φορώ κάθε φορά
που θάρσσαι;

— Ο συνταγματάρχης ήθελε ν' άπαντήση ει-
λικρινέστατα και να πη στην κ. Μ.:
— Θα προστιμούσα, κυρία μου, κάθε φορά
που θάρσσαι να μη φορούσαι τίποτα.
Δέν το είπε όμως. Αρκέστηκε μόνο ν' ά-
παντήση.

— Θέλει και ρόδιμα;

— Δυστυχώς όμως δέν θα μπορούσο.

— Γιατί;

— Γιατί, γιατί... δέν είναι δικό μου. Είναι
μιάς φίλης μου. Της το εξήτησα να το φορέ-
σο για να μου πη; αν θέσουεν ευχαριστήμη-
τος ναφτανια κ' έγω ένα ίδιο.

— Και βραίνα.

ΚΑΙ ΣΙΓΑ-ΣΙΓΑ ΑΝΟΙΓΕ ΤΟ ΜΠΑΟΥΛΟ...

— Αλλά, κύριε, αὐτή δέν εις γεκαρσούνερα.
Δέν υπάρχει ούτε μιά κρεμάστρα για τα ρού-
χα μου.

— Αιλι μου, όταν μιά γυναίκα έλαφρώνει
τά φορεματά της για κείνον π' αγαπάει τα
κρεμάσι όπου βη.

— Αλλά έδώ μέσα δέν υπάρχει ούτε καρφί.
Μπορούσαι, φίλε μου, να πάρης όλιγόταρον
πολυτελές κρεβάτινι άχρης όμως μιά ντουλάπα,
μιά κρεμάστρα... Που ν' άφισω τα ρούχα
μου.

— Να σου πώ; η γεκαρσούνερα μου είναι
χρσινή. Λίγο-λίγο θα γίνη τελεία η συμπ-
λήρωσις των επίπλων. Προς το παρόν μπο-
ρείς ν' άφισης την τσάντα σου και τα
ρούχα σου σ' έκεινο το μπαουλό.

— Η δις Αιλι ήσφουσαι μιά-δύο φορές,
πνιγομένη από τη στενωχώρα. Στο τέλος
εγκαθίστανται μεγαλοπρόσως στο κρεβάτι,
όπου εξακολουθετε να έπιτιρῶ το έρωσι της
διά τας έλλειψεις της γεκαρσούνερας του, αι
όποια ήσαν επί τέλους στοιχίδαια.

— Γκαρσούνερα χωρίς ντουλάπα, χωρίς
ποτιέι, χωρίς κρεμάστρα... Τι μοντέλλο, ά-
λήθεια, έλεγεν η Αιλι.

Κ' ο έραστής της άπαντούσαι:

— Επὶ τέλους δέν μου λές; για την κρεμά-
στρα ήλθες έδώ μέσα η για μένα;

Αὐτο πρόεισε να το έξορο.

Και η δις Αιλι, η όποια, άλήθεια, κατά-
λαβε πως άχρης να πικραίνεται ο έραστή;
της πλέον του δόντος, συγκρατηθή να το
άποδείοη προς δέν ήλδς κυρίας για την κρε-
μάστρα.

Τό πορ η Αιλι εσερκώθη πρώτη. Έγύρισε
να ντυθι. Εστάθη προ του μπαουλού, όπου
είχαν άφιση την τσάντα και τα φορεματάτης.
Έξωφνα άχρης να φωνάζη:

— Η τσάντα μου, το παλτό μου!

— Τι τρέχει; την ηρωτήσων ο έραστής της.

— Μοῦ κλέψαες την τσάντα μου. Ο' άφη-
σες την πόρτα άνοιχτή και θα μπής κανείς
την νύχτα.

Και η Αιλι δέν άγνωστω να εξακαταλείψη
την κρεμμωμένην αν ο φίλος της δέν την έ-
ββαίλωνε με τους μεγαλητέρους δρκους δι-
θά της άγοράση κινουόργια.

— Επὶ τέλους η Αιλι έσφεν. Ο έραστής
τότε έτρεψε στο μπαουλό και το άνοιξεν.

— Ένα άνδρικό κεφάλι έπρόβαλε από μέσα.

— Καλημέρα, Κώστα.

— Καλημέρα, έκανεν ο έραστής. Η δουλειά
είγινε:

— Να, αλλά μικρά πράγματα. Τό παλτό
δ' τι ερίζει. Η τσάντα δέν εις μέσα παρα
δύο τλληρα και ένα ερωτικό γράμμα!

Ο ΑΤΤΙΚ

Δέν έχω μπανάνες!

— Οδω, αγαπή μου, να πάμε στο Ντελις,
δου στο Ζίππενο που πάνε παραμμάνες!

— Εκείνος, τίος φιστιν-τού άνεν... φιλή; η;
— Α τρεβια μου! Γέμ!... Δέν έχουμα μπανάνες!

Ο ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΔΙΚΗ ΣΤΗ ΜΟΥΣΩΝ

Του André Micho

Πρόεδρος.— Κλοϊλδη Γαλιω... Κλοϊλδη.— Έγώ... Πρόεδρος.— Καλημέρα... Πρόεδρος.— Οχι άνθρωποι...

Κλοϊλδη.

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΕΣ

ΕΥΑ

Έν άρχη έποίησεν ο Θεός τόν Άδამ... 'Αλλά ο Άδάμ, όταν έποίηθη...

ΕΥΑ

Καί είδες ο Άδάμ μεροπούλα του τή γυναίκα... 'Αχ! πόσες φορές...

ΕΥΑ

Κλοϊλδη.— Πρότιμότερο να μού πη ο πόθος... 'Ανοστα! Πρό διατίς είχα σπάσει...

Που δά... Που δά... Που δά...

Που δά... Που δά... Που δά... Που δά... Που δά...

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τ' ΑΝΕΚΦΡΑΣΤΑ

Το τραγούδι, που σου γράφω... Κι' όμως τώρα είπ' έξαίμα...

ΕΥΑ

Κλοϊλδη.— Πρότιμότερο να μού πη ο πόθος... 'Ανοστα! Πρό διατίς είχα σπάσει...

Ο ΠΙΝΑΚΤΗΣ

Από τον... ΚΟΡΙΤΣΕΣ

A table with 4 columns: Name, Age, and other details. Includes names like Καμάλια, Νινέττα, Νόρα, etc.

Ο ΦΙΛΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Καί γ' αυτό σου δίδο δόλοχρυσον τήν ψήφον... ΝΕΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Καθε απάντησις μέχρι 40 λέξων... Η ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΕΙΡΑΝ ΑΛΗΘΕΩΣ.

ΙΔΙΩΤΗΡΑ ΑΠΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μέχρι 15 λέξων δραχ. 2, κάθε επί πλέον λέξει 30 λεπτά ή μία... 'Επειδή πολλοί που λαμβάνουν...

ΝΕΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Κωϊτινος Κουτσουρά: 'Ετών 17, χαρακτηριστικά όρατα... Κατά Σειραν... 'Επειδή πολλοί που λαμβάνουν...

ΙΔΙΩΤΗΡΑ ΑΠΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μέχρι 15 λέξων δραχ. 2, κάθε επί πλέον λέξει 30 λεπτά ή μία... 'Επειδή πολλοί που λαμβάνουν...

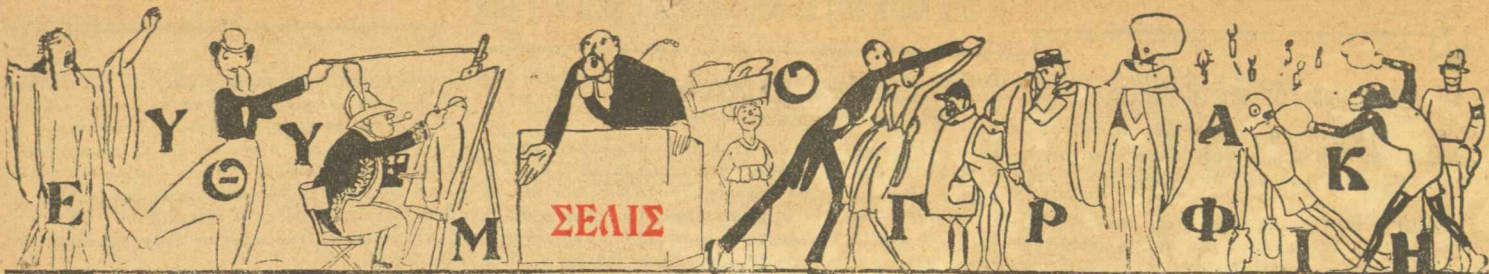

ΝΕΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Κωϊτινος Κουτσουρά: 'Ετών 17, χαρακτηριστικά όρατα... Κατά Σειραν... 'Επειδή πολλοί που λαμβάνουν...

ΙΔΙΩΤΗΡΑ ΑΠΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μέχρι 15 λέξων δραχ. 2, κάθε επί πλέον λέξει 30 λεπτά ή μία... 'Επειδή πολλοί που λαμβάνουν...

ΤΑ ΡΑΒΔΩΣΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΚΗΤΡΟΥΣΗ

ΑΓΕΡΑ

Πιρδίκου μ' π'λί μ',
 'Ανέβα ένα προυτί στη ψ'λότση ρουχούλα
 τ' Προυφήτ' 'Ηλια
 κι φούσκουσι κι μ'ην
 ξιφ'σκόσ' στ'ν ήνω-
 να τούν ήπίουν.
 'Αμήν. Σά διν μπου-
 ρές μαθές νά κάν'ς
 άλλου τίτ'τις μά-
 ζιβγι άγέρα κι στέλ-
 νιτουν έλι συστός
 στ'ν 'Ανθήτα νάν τ'
 π'λάου κι γά οι στέλ-
 νου τού μερτικό σ'.

'Ετώρα ιτώρα στ' προυτίβρουσαν διν π'λάνι
 μονάχα ψαθάμια Φαραώ, μαύρου χαβιάρι κ'
 ικλουγκιά βιβλιάρια, περί κι 'άγέρα, άγέρα
 άψητου κι 'άγέρα καθουρντ'σμένου (πώχει ά-
 κριβώτ'ρα ένικα ή ναύμισος ύλη.
 Νά μή στα πουλουλουγίου, έπ'δής κ' Ιού
 άμ' άκούς πουλλά διν άντέχ'ς κι τώρ'τι λι-
 πουψυχιά, άκου ν' άκούσ' τί μ' σ'νέβ'αι
 προυχτές τού δέλι: Καθόμ'να στου δουμά-
 τιου κ' ή ήήραγα τού ταβάνι, φόντας άνοίσι
 ή πόρτα κι μπαίνει κάποιους κήριους διοπ-
 τρουφόρους, μουμψός, λιχστές, μεροειδάτους
 κι άγνωστους.

- Μι τ' μπαρδόν, μ' κάνσι, είν' δ'κό σας τ' δουμάτιον;
- Δ'κόμ', τ' άποκρέν'μι. Τώχου νοικιάσ' άφ' τ'ν ήπουχ' τ' Καπευδίστρια γιά νά φέρου τ'ν Πιρδίκου.
- Μήμπος τ' νοικιάζ'τι;
- Δ'λαδής νά μαής ήλόγ'σου μέσα κ' Ιγώ ν' άνέβου στ' κηραμιά; Νά σ' πώ, διν είνι άσχ'μ' ή ιδέα σ'. 'Ετώρα καλουκηράκι είνι, θρουσα χρασιάζ'τι... Τι λίες;
- Πόσα θέλ'τι νά φύγ'τι; μ' κάνει ικσιός.
- Τι πόσα θέλου;
- 'Άγέρα δ'λαδής, πόσου θέλ'τι άγέρα...
- 'Άγέρα μαθές έμπουρέβγισι τ' λόγ' σου;
- 'Όχι, είμαι τραπεζίτ'ς κι θέλου νά βρω ένα δουμάτιον γιά γκαρσονιέρα κι δι βροσ- κω. Φεύγς ήλόγ'σ άπ' δά νά σ' δώκου πέντι χιλιάς κ'α;
- Γιά νά φύγου;
- Ναί.
- Γιά πόσου κηρό;
- Γιά πάντα.
- Μι τ' τσουμπλέμια μ' μαζή θά φύγου;
- Ναί.

Διν ήδίστασα κατά μπίτ. Νά καθ'σι άψ'λους κι νά τ'ζέσ' τού ταβάνι κ' άξάρα ν' άνοίξ' ή πόρτα κι νά σ' πόν' νήρικιά ήρίσκει πέντι χιλιάρ'κα, ήτούτου διν είνι, βέβαισ, ύπόθ'σις τ' πεταριάτ'. Θά μ' πής κι πού θά πάαινα νά κουρνιέου φόντας έδ'να τ' δουμάτιου; Θά ξινυχτώσα; 'Αμ' Ιγώ ξινυχ'τ'σα τόσις βρα- δειές χουρις πιντάρα κι τώρα όπ' πλερώνει ού άλλους θά καθήζου;

Πιρδιούτ'ξα καταλήλουτ' κ' μονέδα κι φσύ γου κι άκόμα φσύγου μή μετανοιώσ' τ' κου- ρδίδου κι χάσου τ'ν τύχη μ'.

'Ετώρα θάρθου στ' χουριό γιά ν' αλλάξ'ν τ' χιλιάρα τ'ν άγέρα τ'ς κι νά σ' δώ κ' Ισέ- να έκ' τού πλησιούν μπάς κι οι σιχαθώ γιά έφ' άρχήτ'ρα, ώς ότου νά βρεθ'η κήνας άλλους πουτόψ'χους νά μ' δώκ'η κι γιά τ' λόγ'σου άγέ- ρα νά οι παραδώκου κι νά σ'χάσου ξόλαμπρα.

Ταύτα κι μένου, γιά σ' κι άντίου μ',

ΚΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΜΟΓΜΛΟΥΣ

ΚΥΡΙΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ Γαλλ. 'Α- καθήμιας άναλαρβάνει παραδόσις Γαλλικής και 'Ιταλικής έπί μετρίσ άμοιβή. Πληροφο- ρίαί 1-3 | 2 όδός Λισσιών 56 και Βασιλειού του Μακεδόνος, γωνία.

Ο ΣΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ",

'Ο πέμπτος τόμος τής «Σφαίρας» έτοιμά- σθη και πωλείται εις τή γραφεία μας πρós 50 δρ. έκαστος. Διά τó εξωτερικόν 10 δρ. έπί πλέον διά τή ταχυδρομικά.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

('Ηγουν διμύλια έκαίσαροι)

Ούχ έμβροά νά έφηουχάσω,
 ήγαητοί,
 καθόπερ
 έγχασον έπ' εσχάτων
 άταξ δεσφοινί,
 εύσα δέ άπηθ θαύμα ιδέ-
 έπερ μουκλιον, Ισθαι,
 τό όποιον
 τά όρματα άπτού μετά τών
 όφρουγ—μεγαλειον!
 'Επειδή κι δέ και τήν ήγά-
 άχρι τάφου, [πησον
 ούκ μήν αλλά και μετά
 ζηλοφθόνου άπθάσου,
 κινδονέπω νά άπωλέσω
 τόν έμπεττό μουάδν,
 κήλσε άπισθίαις
 μοί ποιεί τó παμφονηρόν,
 τó όπιόν
 με πιπράσκει διά πράσιον χαβιαριον.
 Διά τάπτα άπφάσιον άνευδότης
 άντεκδίκησιον ποιούμενας
 έγωγα συγχρόνως,
 θά πράσχω διαδήλωσιον
 άιδερασθριών κ' γεμίσθη
 ήνα όρξ ότι ούκ δύναται
 τά πρᾶσσα νά μου τμαχίση,
 τó όποιον Μαν
 άπάνθησιον άναμένο μετ' άγωνίαν,
Ο ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

ΤΑ ΠΑΡΕΠΟΡΑ ΤΗΣ ΠΟΔΙΧΤΡΟΥ ΔΕΣ

Η ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΣΣΕΣ

'Αχου, μαμάκα μου, μαμακίουλα μου, μα-
 μακουλίτσα μου, δέν γνωρίζεις τήν μεγίστην
 χαράν πού ήστάντην ό-
 πότς έμαθον άπό τήν
 έφηρεβήν ότι οι πρᾶσ-
 φυγκοι θά έπιτρέψου
 πάλιν όπισω εις τας πα-
 τρις τφν. 'Οχι πού ήλ-
 θον έδώαι Σμυρνιαί και
 αι Πολιτισσαι και μās
 ξεμου άλισαν όλους
 τούς άνδρους και μās
 τούς άδυνάτιξιν κ' έμεις αι ντόπιαι παρθέ-
 νοι έκινδονεύσαμεν νά μισίνουμες κή αι ά-
 πομόναχες, δηλαδή εις άποστρατεια. Περί
 όχι μονάχα τούς έλευτέρους έξεμαλιζουμεπαρά
 και τούς μνηστηρισυμένους και τούς στεφα-
 ναμένους.

Κάποιο μάγ'ξέρανα και μās τούς μουρλένανε
 κ' ύστερας τούς ματάξανε μέσα στο σπάτιατον
 και τούς έλέγαν «σάλα μ', σάλα μ', σάλα μ'»,
 δηλαδή νά πάνε στη σάλα ήπου ήτουν ό όν-
 τάς. Κ' εκείνοι πηγαίνανε και δέν τούς έκα-
 τε καρδιά νά φύγου. 'Εγώ κήθε μέρα έκα-
 να λατουργίαν διά νά τής φατίση ό Θεός νά
 ξεκουμπιστούν άπό δώ, τού διαόλου ή ανατο-
 λιτισσας πού κόντεθουν νά μουράλουν κ' έμάς
 τής γυναικας. 'Αχ, τώρα θά βρουίμε έμ δευ-
 τέρου τήν ήσυχίαν μας και θάχουμε και τούς
 άντρουσ μας διά νά μās μαγειρέβγουν και
 νά μās στράνουν και τó κρεββάτι. [Αμήν,
 Παναγίτσα μου.
Η ΜΑΡΙΤΣΑ

REVUES ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ;

Δημοκρατία :

γιά νάμιαστ' όλοι ίσοι
 και νά μās άφίνουν ήσύχους,
 νάχουμε άκόμη έλευτε-
 ρία και νά μπορούμε
 άφρα νά βρέχουμε τή
 νύχτα τούς τοίχους;

Βασιλεία :

διότι θάσαι μπόλικες ή
 συγκλησιές,
 ούχ ήττοι όμω; και ή
 μαζόδες
 και θάχουμε πολλές
 πριγκήπισσες και πριγκηπας,
 αλλά και κυριές τής τιμής και καμαριέρες και
 δουλέσ.

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΟΧΙ ΕΙΠΑ!

'Ελα πάλε, ρέ Μανιώ μου συνταγματιμιά,
 συγκλησιές και έθουσιασμοί έως θαύτατου
 και παρά πέρα.

Σου μιλάω γιά τó Δη-
 μοψήμισμα τ' αύριανό
 πούχω τόσου καιρό, ρέ
 ματάτια μου, νάν τó δώ
 και τó παθέρημα, μα
 τήν 'Ανάστασι. Σέρεσι,
 ρέ, τί θά πη Δημοψήφι-
 σμα στο Ρωμίο; 'Α-
 νακατοσούσ, συνατι-
 σμός, πανηγύρι, κήτι
 σαν 'Επιτάφιος και σαν
 καθαρή Δευτέρα. Μιλά-
 ου όρθά; 'Α δέ σ' άρέ-
 σει στα όρθά πές με
 τότες νά καθήσω.

Τώρα θά με ρητήεις
 τί θά ψηφίσω αύριο;

Δέ μου λές άπό πότες
 διορίστρες μάπας, ρέ
 αύτολέμονη; Τάχατες
 δέν τó ξέρεις τί θά ψηφίω, γιά μου ποιείς
 τήν νύσαν, όπως διαλαβάνει και ό πολίτης
 'Αγκαθάγγελος ό έξ δεξιών; Βασιλεία, ρέ,
 θά ψηφίω, βασιλεία και τών γονέω. Τόν
 Κωστανή δηληθής τόν 'Αγγελόπουλο και τó
 Νικολάχη, τó Λεβίθη, τó Μαρκιάμ μ' άλ-
 λους λόγους, τó παιδι τής 'Αθήνας, πού άνέ-
 κηδες ύπεστηρίζει τή Πλακωτάμια και τά
 συντρέχει σε κήθε ξεροβόδιμητη περιστασι, ό-
 πως έμένα μια βολά πούκανα τó φνό έξω
 άπ' τού Μαρουιά τó κεκαλίκο. 'Ενα μι-
 λισταίμ κι' άθώος ό κατηγορούμενος. Τά λέω
 ανθρώπινα; Τι χρασιά'ετοι σ' έμάς ή Δημο-
 κρατία; Θά μου πής πώς πρέπει νά γίνουμ'
 όλοι ίσοι και νά δικάζη ό νόμος κατά πός
 λείσι ατέός κι' όχι κατά πός τó θέλουν οι
 άλλοι. 'Αμ' άν γίνη έτσι φέξέ μου κ' έγλεσ-
 τρησα. Θά γεμίσιον ή φυλακές κελαιεια.
 Πάει τότες κι' ό Νικολάχης ό Λεβίθης και
 τó ρουσφέτι κ' ή ματασαργάμα κ' ό 'Εθνισμός
 κ' ή παλλημαροσύνη.

'Αν έξέρω τού λόγου μου πός θά κάτσω
 στην ψαιρού μισή ντουζίνα χρόνια και νάτι
 μέρε,επάω νά σκοτώσω; 'Αμ πρέπει νά δου-
 λεύη τó χέρι γιά νά μουνιέται κωμματάκι τó
 αίμα και νά μās λογαριόζου και παραόξω.
 Καλά ναί, ρέ σύ, ή 'Ερήνη όντας είναι καμ-
 μία όούλα.

Τόπος πούχει ούλο έρηγη ξεπέφτει και
 πάει χαμένος. Θά γένη και σφιλιωσι σου
 λείσι ό άλλος. Κ' έπειτα; 'Οντας γενούμε
 εύλοι φίλοι τί δουλειά έχει ό παλλημαρισμός,
 τó πολύκροτο κ' ή δικοπη θέμια; Τι θά
 γένη δηλοδής τόσος κοσμάκης πού [η με τόν
 παλλημαρισμό του και με τó αίμα του;
 Κάνε τó λοιπό και σύ γαργάρα με βιτριό-
 λι και φώναξε κάτω ή Δεμοκρατία, άν θες νά
 μη χάσω κ' έγώ τή θέσι μου και νά κατανη-
 σω νά με βάνης κήνα βράδου ένεχρου στου
 Ταμπανόπουλου, γιά νά μασήσης. Φυσικά!

Ο ΒΛΑΜΗΣ

Δημοκρατία :

γιά νά μπορούε νά γίνεσαι καθένας
 άρχοντας ίσχυρός μέσα στην πόλι
 κ' ετοιμάστειτραπτασιόικυβερνήτες θ'άλλάζου
 κ' ετσι θά τρώπνε με τή σειρά τους όλοι.

Βασιλεία :

γιά ν' άπολαρβάνουμε έρωτα και ειδύλλια
 μέσα στο παλάτι
 γιά νά κήνου κήρτε στους ύπουργούς
 ή διάφορες κυριές τής τιμής
 κ' οι ύπουργοί νά τους κλεινουνε τó μάτι.
 Κ' ύστερο, όταν νυχτώγη,
 νά τρέχουν οι ύπουργοί και ή κυριές στον
 Κήπο

γιά ν' άκούσουν τάχα τ' άηδόνι!
 'Ετσι λοιπόν, γιά νά μη στεργήθουμε τίποτα
 και νά κήνου με όλοι μας καλό χωριό,
 άς γίνουε επί τέλους και τά δού!
Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ